

Arrest

nr. 52 286 van 30 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. SOUDANT, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, X, verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Ingoesje origine te zijn. U werd op 06/11/1974 te Nazran geboren en trouwde op 01/02/2010 met K.(...) V.(...).

Sedert mei 2009 verhuurde u een appartement aan een jong koppel. Op 15/11/2009 werd u voor een eerste maal opgepakt door militairen die u naar het politiebureau brachten. U werd er ondervraagd en er werden u ook foto's getoond van mensen die u niet bleek te kennen. U kwam diezelfde dag nog vrij. Op 20/11/2009 werd u voor een tweede maal gearresteerd door rechercheurs van de stedelijke politie. U werd terug ondervraagd en er werden u terug foto's van verschillende mensen getoond waarvan u wederom niemand herkende. U werd de dag nadien door uw oom vrijgekocht met evenwel een reisverbod en de verplichting u aan te melden indien u opgeroepen wordt.

Op de avond van 04/12/2009 werd u onderweg naar huis gedurende een 20-tal seconden de weg geblokkeerd door een geblindeerde auto.

De volgende morgen ontving u een dreigbrief waarin stond dat u uw broeders verraden had en dat men het er niet zou bij laten. U ging met deze dreigbrief naar de politie, maar kreeg enkel de reactie dat het om een grap zou gaan en liet de brief er dan ook achter.

Op 12/12/2009 ontving u een tweede dreigbrief die gelijkend was met de eerste met als toevoeging dat ze u niet vergeten waren. U stapte vervolgens met die brief naar een neef die bij de FSB van Magas tewerkgesteld was. Deze vertelde u dat u dat u bij de FSB geregistreerd stond als verdachte/medeplichtige voor steun aan de rebellen.

Daarop besloot u op 12/12/2009 Ingoesjetië te verlaten en vertrok u naar Tatarstan. Op Nieuwjaarsbelde u met uw moeder die u vertelde dat er eind december een huiszoeking bij haar verricht werd en dat uw auto, waarmee uw neef toen reed, beschoten is geweest. Tijdens uw periode in Tatarstan slaagde u erin om via uw moeder uw propiska te wijzigen en kon u een huwelijksakte verkrijgen die werd ingeschreven in uw binnenlands paspoort.

Op 24/02/2010 verliet u vervolgens Tatarstan en kwam op 19/03/2010 in België aan.

U vroeg er diezelfde dag nog asiel aan.

U legde volgende documenten voor ter staving van uw asielmotieven: een geboorteakte van uw kind M.(...), een rijbewijs, een Russisch medisch verzekeringsattest van uw zoon, een bewijs van domicilie in Ingoesjetië, 2 diploma's met puntenlijst, de binnenlands paspoorten van u en uw vrouw, een geboorteakte van uw zoon A.(...) en een huwelijksakte."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten.

Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen.

De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen.

Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek.

In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde vervolging te vrezen vanwege de overheid en de rebellen.

Evenwel werden er vaststellingen gedaan die deze vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het gegeven dat uw moeder zich tot de autoriteiten wendde voor het verkrijgen van bepaalde documenten voor u, niet verenigbaar is met de door u verklaarde vrees voor vervolging.

Zo legde u een huwelijksakte neer waarvan de afgifte dateert van 01/02/2010 die bovendien in uw binnenlands paspoort werd ingeschreven. Daarnaast liet u uw woonregistratie op 29/12/2009 nog veranderen.

Deze 2 zaken zijn beiden zeer opmerkelijk aangezien u verklaarde sedert de nacht van 12/12/2009 op 13/12/2009 ondergedoken te leven. Door zich bij de autoriteiten aan te bieden, stelde uw moeder zich bloot aan het risico dat de autoriteiten hiervan gebruik konden maken u weer op het spoor te komen. Eerst stelde u dat u bij de aanvraag van deze zaken niet aan het risico gedacht had.

Erna poogde u het risico te verklaren door te stellen dat u toen nog niet zozeer de overheid vreesde, maar meer de rebellen (CGVS p.6).

Kort erna stelde u dan weer dat u op 01/02/2010 wel zwaar door de overheid werd gevisieerd, maar er geen idee van had door welke instantie u gevisieerd werd (CGVS p.7).

Deze verklaringen zijn niet in overeenstemming te brengen met het feit dat u voor uw vlucht al twee maal door de overheid gearresteerd en vastgehouden werd. De eerste maal werd u vrijgelaten uit het gebouw van de GOVD en de tweede maal werd u meegenomen door rechercheurs van de GOVD.

Bovendien kwam u van uw neef op 12/12/2009 te weten dat u bij de FSB geregistreerd stond als medeplichtige van de rebellen (CGVS p.10). U bevestigde dit later door te stellen dat zij u verdachten van betrokkenheid en het verlenen van steun aan de rebellen (CGVS p.15).

Deze zaken wijzen erop dat u toen wel degelijk wist door welke instanties van de overheid u geïnterviewd werd.

Voorts verklaarde u dat de autoriteiten in december 2009 nog een huiszoeking bij uw moeder - die bij jullie inwoonde - verricht hadden om u te zoeken of iets te vinden die uw betrokkenheid bij de rebellen kon aantonen (CGVS p.17).

Door deze incoherente verklaringen slaagt u er niet in de beweegredenen van uw moeder om zich tot de autoriteiten te wenden, aannemelijk te maken.

Daarbovenop kon u geen verklaring geven waarom u in die omstandigheden überhaupt uw woonregistratie zou laten veranderen. Hieromtrent zei u enkel dat u toen niet wist dat uw moeder dit gedaan had en het pas achteraf had gezien (CGVS p.6).

Een verdere blijk van uw gebrek aan geloofwaardigheid werd gevonden in het feit dat er gedurende het gehoor meerdere tegenstrijdigheden werden vastgesteld.

Ten eerste verklaarde uw vrouw dat ze u na uw vrijlating op 18/11/2009 voor de eerste maal thuis terug zag (CGVS p.12,20). U verklaarde daarentegen dat u haar toen voor de eerste maal in het ziekenhuis terugzag. Daarbij stelde uw echtgenote dat u haar toen niet in het ziekenhuis bezocht had (CGVS V.(...) p.5-6).

Geconfronteerd met deze tegenstelling stelde u enkel dat ze zich misschien vergist had. Dit is niet afdoende om de vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren, te meer u verklaarde toen met haar gesproken te hebben (CGVS p.20).

Ook over hoe uw vrouw te weten kwam dat u dreigbrieven ontving lopen jullie beider versies uiteen.

U verklaarde nooit met uw vrouw over dreigbrieven gesproken te hebben, noch dat u haar ooit vertelde dat u er ontvangen had (CGVS p.21). Uw vrouw verklaarde evenwel dat ze van u gehoord had dat er dreigbrieven waren (CGVS V.(...) p.6, DVZ vragenlijst p.2).

Toen u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid zei u enkel dat dit niet kon (CGVS p.21). Het feit dat u haar niets over de inhoud van de dreigbrieven vertelde, kan de tegenstrijdigheid niet opheffen. Voorts verklaarde u dat de stempels in het binnenlands paspoort van uw vrouw door uw moeder en door uw schoonmoeder geregeld werden, terwijl uw vrouw verklaarde dat dit enkel door uw moeder geregeld werd.

Deze tegenstrijdigheid poogde u dan te verklaren door te stellen dat ze het misschien door de stress vergeten was (CGVS p.20).

Tenslotte sprak u uzelf tegen inzake de informatie die u van uw neef die bij de FSB werkt kreeg.

In uw vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u dat hij u vertelde dat er een heel dossier met bewijzen tegen u was opgesteld. Tijdens het gehoor voor het Commissariaat stelde u daarentegen dat u geen weet had van een dossier tegen u en dat u enkel onder toezicht van de FSB stond. U ontkende dan ook, na hiermee geconfronteerd te zijn geweest, dat u dit voor de Dienst Vreemdelingenzaken zou gezegd hebben (CGVS p.15, DVZ vragenlijst p.2).

Deze verklaring is niet afdoende om een dergelijke tegenstrijdigheid te verklaren aangezien het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken u in het Russisch werd voorgelezen en u zich daarna door middel van ondertekening akkoord verklaarde met de inhoud van het verslag.

Aangezien u er niet in slaagt uw vervolgingsproblemen met de Russische autoriteiten geloofwaardig te maken en het feit dat uw problemen met de rebellen een rechtstreeks gevolg zijn van deze problemen - de rebellen dachten immers dat u tijdens uw vasthoudingen mensen zou verraden hebben - kunnen bijgevolg ook deze problemen niet als geloofwaardig worden beschouwd.

Daarenboven was u niet in staat de betreffende dreigbrieven voor te leggen.

Tenslotte dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk weinig op de hoogte bent van de actualiteit van de door u verklaarde vervolgingsproblemen in uw land van herkomst.

U weet niet of er sinds uw vertrek nog convocaties voor u zijn toegekomen, terwijl u nochtans de gelegenheid had om dit via uw moeder te weten te komen toen u met haar contact had (CGVS p.18). U stelde dat uw moeder na uw vlucht nog opgeroepen werd, maar weet zelfs niet wanneer dit was. Verder heeft u er evenmin een idee van of er iemand van uw familie nog door de rebellen is bedreigd.

Een dergelijke mate van onwetendheid en interesse in de actuele toestand in verband met de bedreiging ten aanzien van u in uw land van herkomst kan niet in overeenstemming worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees.

Al deze tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten en de opvolging ervan ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze

weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofde geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten, een geboorteakte van uw kind M.(...), een rijbewijs, een Russisch medisch verzekeringsattest van uw zoon, een bewijs van domicilie in Ingoesjetië, 2 diploma's met puntenlijst, de binnenlands paspoorten van u en uw vrouw, een geboorteakte van uw zoon A.(...) en een huwelijksakte, vermogen niet bovenstaande vaststellingen te ontkrachten aangezien ze allen enkel persoonlijke gegevens bevatten en geen informatie geven over de door u aangehaalde asielmotieven."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift van 26 juli 2010 vooreerst gelden dat zijn identiteit en nationaliteit niet betwist worden.

Hij haalt verder verslagen en artikelen aan die de situatie in zijn land van herkomst behandelen, meer bepaald "Jaarboek Russische Federatie 2009 betreffende informatie over 2008 van Amnesty International", "Rust in Ingoesjetië verder weg dan ooit" van 25 juni 2009, "Rusland pakt rebellenleider Ingoesjetië" van 9 juni 2010, en een analyse in Canvas van 13 februari 2010. Ook verwijst hij naar de informatie van het Commissariaat-generaal "Ingoesjetië – Veiligheidsituatie in Ingoesjetië" toegevoegd aan het administratief dossier.

Verzoeker stelt dat bedoelde documenten niet werden afgehaald bij de politie, maar bij de gemeentediensten. Hij beweert dat de gemeentediensten geen toegang hebben tot de informatie van de politie of veiligheidsdiensten en deze derhalve niet konden weten dat hij gezocht werd. Hij voert aan dat het zelfs niet zeker was dat hij gezocht werd.

Verzoeker laat ook gelden dat huiszoekingen niets te maken met de gemeentediensten die de huwelijksakte afleverden.

Verzoeker beweert ook dat het feit dat zijn vrouw zich vergist heeft omtrent het bezoek in het ziekenhuis, niet abnormaal is gezien dit te wijten is aan de nawerking van de verdoving die zij er onderging.

Bovendien meent verzoeker dat de commissaris-generaal zelf ook een vergissing begaan heeft in zijn beslissing. De datum 18 november 2009, waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt als de datum waarop verzoeker werd vrijgelaten, is niet juist. Verzoeker verklaart dat hij op 15 november werd vrijgelaten en op die dag zijn vrouw heeft terug gezien; op 18 november is hij volgens hem zijn vrouw gaan afhalen zijn in het ziekenhuis. Hij verwijst hiertoe naar de nota's van zijn raadsman.

Verzoeker is van mening dat zijn dossier daarom teruggezonden moet worden naar de commissaris-generaal voor een nieuw onderzoek.

Verzoeker legt uit dat hij niet wou dat zijn vrouw ongerust zou worden omwille van de dreigbrief.

Verzoeker verklaart aangaande de stempels in het binnenlands paspoort van zijn echtgenote, dat hij dacht dat de vragen van de ambtenaar bij het Commissariaat-generaal op twee stempels sloegen en hierdoor verwarring ontstaan is. Verzoeker verklaart dat hij het over de twee stempels had en daarom verklaarde dat deze geregeld werden door zijn moeder en schoonmoeder terwijl zijn vrouw het over één stempel had, namelijk deze die door zijn moeder geregeld was.

Verzoeker houdt vol dat hij bij zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niet gezegd heeft dat de FSB bewijzen tegen hem had. Het voert aan dat het "*een publiek geheim*" is dat het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken niet met de nodige nuances gebeurt. Het verschil tussen "bewijzen" en "aanwijzingen" is "*tamelijk delicaat*", aldus verzoeker, en het zou "*heel goed kunnen*" dat deze nuancering niet vertaald werd of onopgemerkt is gebleven bij de voorlezing van zijn verklaringen. Bovendien stelt verzoeker stond hij onder zware stress.

Ten slotte wijst verzoeker er op dat hij reeds verklaard heeft dat hij zijn moeder telefonisch gecontacteerd heeft. Volgens haar hadden ze enkel last van de overheid en niet meer van de rebellen, wat volgens hem de reden was waarom hij nadien enkel over de politie met zijn moeder heeft gepraat.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen; in ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad merkt op dat wat betreft de verwijzing betreft naar allerhande rapporten en artikels over de situatie in Ingoesjetië, de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend.

Gezien vastgesteld werd dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent de voorgehouden vervolgingsfeiten hetgeen een essentieel element is bij het beoordelen van zijn asielaanvraag, faalt hij om de individualisering van zijn vrees aan te tonen.

Zijn Ingoesjetische origine en een loutere verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst volstaan inderdaad niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.4. Aangaande de stelling van verzoeker dat hij niet zeker was dat hij gezocht werd toen zijn moeder op de gemeentediensten documenten ging afhalen, stelt de Raad vast dat verzoeker verklaard heeft (zie het verhoorverslag van 20 mei 2010, p. 5, 10, 12, 15) dat hij, vóór zijn moeder zich tot de autoriteiten had gewend, eerder reeds tweemaal door de autoriteiten werd gearresteerd en reeds via zijn neef vernomen had dat hij bij de FSB geregistreerd stond als medestander van de rebellen.

Wat zijn bewering betreft dat bedoelde documenten niet werden afgehaald bij de politie maar bij de gemeentediensten en dat deze geen toegang hebben tot de informatie van de politie of de veiligheidsdiensten waardoor de gemeentediensten niet konden weten dat verzoeker gezocht werd, stelt de Raad vast verzoeker zich beperkt tot blote beweringen.

Bovendien merkt verweerder terecht op dat verzoeker evenmin kon uitsluiten dat, zelfs indien de gemeentediensten geen toegang hadden tot informatie van de politie of veiligheidsdiensten, de veiligheidsdiensten deze gemeentediensten niet zelf op de hoogte zouden hebben gesteld van de namen van personen die geregistreerd stonden.

Verzoekers opmerkingen dat de huiszoeken niets te maken hebben met de gemeentediensten die de huwelijksakte afleveren en dat er een maand verlopen was tussen deze huiszoeken en het afhalen van kwestieuze documenten, veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen.

De Raad deelt dan ook het oordeel van de commissaris-generaal dat het feit dat verzoekers moeder zich tot de autoriteiten heeft gewend om voor verzoeker bepaalde documenten te verkrijgen niet verenigbaar is met zijn voorgehouden vrees voor vervolging. Ook het feit dat verzoeker geen verklaring kon geven waarom hij, gezien de gegeven omstandigheden, zijn woonregistratie liet veranderen, keert zich tegen zijn geloofwaardigheid.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten opwerpt die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen.

Verzoekers uitleg over de nawerking van de verdoving van zijn echtgenote vindt geen grondslag in zijn op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen, niettegenstaande hij met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, noch in de verklaringen van zijn echtgenote. Dergelijke post-factum verklaring, zoals verweerder opmerkt, doet inderdaad geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid.

De Raad stelt ook vast dat, hoewel uit het verhoorverslag van verzoeker (p. 9 en 10) blijkt dat hij een eerste keer werd gearresteerd en vrijgelaten op 15 november 2009, de bestreden beslissing verkeerdelijk stelt dat verzoeker op 18 november 2009 werd vrijgelaten en zijn vrouw heeft opgezocht in het ziekenhuis.

Deze materiële vergissing doet echter geen afbreuk aan de opgeworpen tegenstrijdigheid betreffende de plaats waar verzoeker en zijn echtgenote elkaar voor het eerst terugzagen na de eerste arrestatie en zijn vrijlating. Er is dan ook geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing om die reden te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij zijn vrouw niet wou verontrusten door de dreigbrief, merkt de Raad op dat deze uitleg geen afdoende verklaring vormt voor de opgeworpen tegenstrijdigheid waarbij verzoeker stelde zijn echtgenote nooit ingelicht te hebben over het ontvangen van dreigbrieven, noch haar hierover te hebben gesproken daar waar zijn vrouw verklaarde dat zij van verzoeker vernomen had dat er dreigbrieven waren ontvangen.

Verzoekers uitleg aangaande de stempels in het binnenlands paspoort van zijn echtgenote -dat hij het over de twee stempels had, geregeld door zijn moeder en schoonmoeder, terwijl zijn vrouw het over één stempel zou gehad hebben, door verzoekers moeder geregeld- vindt geen steun in het administratief dossier.

Immers, de ambtenaar bij het Commissariaat-generaal had het tijdens het verhoor van verzoekers echtgenote duidelijk over “stempels” (zie verhoorverslag echtgenote van 20 mei 2010, p. 3) en bovendien verklaarde verzoeker bij confrontatie met deze tegenstrijdigheid dat dit te wijten kon zijn aan stress, doch maakte nergens enige melding van bovenstaande uitleg. Deze betreft dan ook een loutere post-factum verklaring dewelke de Raad niet aanneemt.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn ontkenning blijft dat hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat het FSB bewijzen heeft tegen hem terwijl de bestreden beslissing hieromtrent reeds heeft opgemerkt dat een enkele ontkenning niet afdoende is om deze tegenstrijdigheid te verklaren aangezien het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker in het Russisch werd voorgelezen en hij zich daarna door middel van zijn handtekening akkoord verklaarde met de inhoud van het verslag.

Dergelijk verweer is aldus niet van aard om bovenstaand motief in de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, en verzoeker met zijn argumentatie dat *“het is een publiek geheim dat het eerste interview bij DVZ niet met de nodige nuances blijft”*, niet verder komt dan het louter uiten van kritiek op de werkwijze van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verder dient te worden opgemerkt dat elke asielzoeker onder een zekere spanning staat bij het verhalen van de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar dat toch van hem kan worden verwacht dat hij zijn relaas op een correcte, coherente en zo gedetailleerd mogelijke manier uiteenzet ten aanzien van de asielinstanties van het land dat hij om bescherming vraagt.

Daar waar verzoeker voorts in zijn verzoekschrift verwijst naar het delicate verschil tussen “bewijzen” en “aanwijzingen” en naar het feit dat “het heel goed zou kunnen” dat deze nuancering niet werd vertaald of niet opgemerkt werd door verzoeker bij de voorlezing van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, merkt de Raad dat dergelijk verweer van het verwijzen naar een eventualiteit evenmin afdoende is om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Gelet op deze tegenstrijdigheden, kan verzoekers relaas niet voor waar worden aangenomen.

Verzoekers stelling in zijn verzoekschrift (p. 6) dat er geen onverklaarbare tegenstrijdigheden aangetroffen werden tussen het asielrelaas van verzoeker en zijn echtgenote, is, in acht genomen op wat voorafgaat, dan ook manifest onjuist.

2.6. De Raad meent dat van iemand die zijn land van herkomst heeft ontvlucht omwille van bepaalde problemen, enige belangstelling mag worden verwacht in de evolutie van deze problemen. Uit het administratief dossier blijkt evenwel een manifest gebrek aan interesse van verzoeker.

Verzoekers verweer in voorliggend verzoekschrift dat volgens zijn moeder de veiligheids- en/of politiediensten nog twee keer na zijn vertrek gekomen zijn om hem te ondervragen, doet niets af van de vaststelling dat hij niet weet of er sinds zijn vertrek nog convocaties voor hem zijn toegekomen terwijl hij in zijn verzoekschrift er zelf nog eens op wijst dat zijn moeder telefonisch gecontacteerd heeft (p. 10).

Vervolgens stelt de Raad vast dat de uitleg in het verzoekschrift voor het niet weten of er iemand van zijn familie nog door de rebellen is bedreigd – namelijk dat ze na de kerst enkel last hadden van de overheid en niet meer van de rebellen – nergens uit het verhoorverslag blijkt. Deze betreft dan ook louter een post-factum verklaring, dewelke de Raad niet aanneemt.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker evenmin wist wanneer zijn moeder na zijn vlucht nog opgeroepen werd.

Een dergelijke mate van onwetendheid en interesse in de actuele toestand in verband met de bedreiging ten aanzien van verzoeker en zijn land van herkomst kan, zoals de beslissing terecht stelt, niet in overeenstemming worden gebracht met de door hem verklaarde vervolgingsvrees.

Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde vrees voor vervolging.

2.7. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker bij aangetekende brief van 29 juli 2010 twee “bijkomende stukken” aan de Raad heeft toegestuurd.

Bij fax van 31 augustus 2010 heeft hij aan de Raad een niet-officiële vertaling van voormelde stukken laten toekomen, alsmede een fotokopie van een stuk dat volgens de bijgevoegde niet-officiële vertaling een “verklaring” is gericht aan de commissaris van de GOVD van Nasran.

De Raad neemt deze echter in het licht van artikel 39/76 van voormelde wet van 15 december 1980 niet in overweging.

Voormeld artikel bepaalt dat de geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken slechts de nieuwe gegevens onderzoekt als aan de twee volgende voorwaarden is voldaan: deze nieuwe gegevens zijn opgenomen in het oorspronkelijk verzoekschrift en de verzoekende partij moet aantonen dat zij deze gegevens niet vroeger heeft kunnen inroepen in de administratieve procedure.

In afwijking van het tweede lid van artikel 39/76 van voornoemde wet, en desgevallend van artikel 39/60, tweede lid, kan de Raad met het oog op een goede rechtsbedeling beslissen om elk nieuw gegeven in aanmerking te nemen dat hem ter kennis wordt gebracht door de partijen, met inbegrip van hun verklaringen ter terechtzitting, onder de cumulatieve voorwaarden dat deze gegevens steun vinden in het rechtsplegingdossier, ze van dien aard zijn dat ze op een zekere wijze het gegrond of ongegrond karakter van het beroep kunnen aantonen, en dat de partij aannemelijk maakt dat zij deze nieuwe gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen.

Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift echter geen melding van deze stukken en maakt evenmin aannemelijk waarom hij het niet vroeger heeft neergelegd of kon neerleggen. De betreffende stukken werden immers uitgevaardigd op 2 april en 22 april 2010, voorafgaand aan het verhoor -op de "verklaring" is de datum onleesbaar-, zodat er geen enkele reden is waarom deze toen niet werd neergelegd noch vermeld. De stukken -het betreft slechts fotokopieën waaraan trouwens geen bewijswaarde kan worden toegekend- worden uit de debatten geweerd.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat aan verzoekers relaas geen geloof kan gehecht worden en schaaft zich achter de bestreden beslissing. Een ongeloofwaardig asielaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingdefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.9. Verzoeker vraagt in uiterst ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij van mening dat er in Ingoesjetië blind geweld is tegen de burgers zowel vanwege de rebellen als vanwege de overheidsdiensten, wat niet verenigbaar zou zijn met artikel 3 EVRM en artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980, en verwijst hiertoe naar de verschillende rapporten en artikels die hij heeft neergelegd en naar de informatie van het Commissariaat-generaal "Ingoesjetië – Veiligheidssituatie in Ingoesjetië".

2.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980.

Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is.

Verzoeker kan niet steunen op een dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van voormelde wet van 15 december 1980.

Wat de verwijzing betreft naar de bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken betreffende de situatie in Ingoesjetië en de informatie van het Commissariaat-generaal toegevoegd aan het administratief, wijst de Raad er op dat dergelijke verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker een reëel risico loopt op lijden van ernstige schade zoals bepaald in voormeld artikel van de voormelde wet van 15 december.

Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal: *"dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van*

de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.”
Verzoeker voert geen concrete elementen aan die dit ontkrachten.

Derhalve kan aan verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE